dr hab. Bernard Maseli prof. AM
Wydział Kompozycji, Interpretacji, Edukacji i Jazzu
Akademia Muzyczna im. Karola Szymanowskiego
w Katowicach

Katowice 15.06.20 16r.

Zleceniodawca recenzji:

Akademia Muzyczna im.S.Moniuszki w Gdańsku - Wydział Instrumentalny, pismo z dnia 23.05.2016 roku, zlecenie podjęte na podstawie ustawy z dnia 14.03.2003 roku o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595 z późn.zm.).

Dotyczy:

Uchwały Rady Wydziału Wokalno-Instrumentalnego z dnia 16.02.2015 roku w sprawie:

- wszczęcia przewodu na stopień doktora sztuk muzycznych w dyscyplinie artystycznej instrumentalistyka mgra Sławomira Jaskułke i wyznaczenia promotora

oraz

Uchwały Rady Wydziału Wokalno-Instrumentalnego z dnia 16.05.2016 roku w sprawie:

- wyznaczenia recenzentów

W świetle art. 6 ust. 1, 3 ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65. poz. 595, z późn.zm.) Rada Wydziału posiadała uprawnienia do prowadzenia przewodu doktorskiego na stopień doktora w dziedzinie sztuk muzycznych, w dyscyplinie artystycznej instrumentalistyka.

Liczba uprawnionych członków Rady w dniu posiedzenia 16.02.2015 w sprawie wszczęcia przewodu doktorskiego Pana mgra Sławomira Jaskułke oraz wyznaczenia promotora wynosiła **20** osób.
Na posiedzeniu było obecnych **15** uprawnionych członków Rady.
Oddano **15** głosów ważnych:
15 za wszczęciem przewodu doktorskiego,
głosów przeciwnych i wstrzymujących się nie było

Dnia 16.05.2016 roku na posiedzeniu w sprawie wyznaczenia recenzenta dra.hab. Bernarda Maseli prof. AM w przewodzie doktorskim mgra Sławomira Jaskułke liczba uprawnionych do głosowania członków Rady wynosiła **18** osób.
Obecnych było**10** osób, oddano **10** głosów ważnych:

10 za wyznaczeniem recenzenta.

Głosów wstrzymujących i przeciwnych nie było.

Do nadesłanego mi przez przewodniczącego rady pisma sygnowanego datą 23.05.2016 roku, informującego o wszczęciu przewodu doktorskiego i wyznaczeniu mnie na recenzenta pracy doktorskiej Pana mgra Sławomira Jaskułke pt.

„Improwizacja harmoniczna jako metoda kształtowania i rozwijania współczesnego języka improwizacji jazzowej na podstawie autorskich kompozycji"

została dołączona następująca dokumentacja:

1. Kserokopia Uchwały Rady Wydziału Instrumentalnego z dnia 16.02.2015r. dotycząca wszczęcia przewodu doktorskiego Pana mgra Sławomira Jaskułke i wyznaczenie promotora.

2. Kserokopia protokołu komisji skrutacyjnej z posiedzenia Rady Wydziału Instrumentalnego z dnia 16.02.2015r. - dotycząca treści punktu pierwszego

3. Kserokopia listy obecności posiedzenia Rady Wydziału Instrumentalnego z dnia 16.02.2015r. - dotycząca treści punktu pierwszego

4. Wyciąg z protokołu z posiedzenia Rady Wydziału Instrumentalnego Akademii Muzycznej im.Stanisława Moniuszki w Gdańsku z dnia 16.05.2016r dotyczącego wyboru recenzentów w przewodzie doktorskim mgra Sławomira Jaskułke.

5. Kserokopia protokołu komisji skrutacyjnej z posiedzenia Rady Wydziału Instrumentalnego z dnia 16.05.2016r. - dotycząca treści punktu czwartego

6. Kserokopia listy obecności posiedzenia Rady Wydziału Instrumentalnego z dnia 16.05.2016r. - dotycząca treści punktu czwartego

7. Opinię promotora profesora Włodzimierza Nahornego

8. Oświadczenie o udziale w nagraniu Tomasza Sowińskiego

9. Oświadczenie o udziale w nagraniu Piotra Kułakowskiego

10. Druk umowy o dzieło oraz rachunku

Recenzja dorobku artystycznego oraz pracy doktorskiej
mgra Sławomira Jaskułke w związku z przewodem doktorskim
w dziedzinie sztuki muzycznej, dyscyplinie artystycznej – instrumentalistka,
wszczętym w dn. 16.02.2015 r. przez Radę Wydziału Instrumentalnego
Akademii Muzycznej im.S.Moniuszki w Gdańsku.

Dorobek artystyczny kandydata

Magister Sławomir Jaskułke urodził się drugiego stycznia 1979 roku w Pucku.W 1998 roku zostaje absolwentem Liceum Muzycznego im.Feliksa Nowowiejskiego w Gdańsku.Swoją edukację muzyczną kontynuuje w Akademii Muzycznej im.Stanisława Moniuszki w Gdańsku w klasie fortepianu jazzowego pod kierunkiem profesora Włodzimierza Nahornego.Gdańską Akademię Muzyczną kończy z wyróżnieniem w 2013 roku.Swoją profesjonalną działalność estradową rozpoczął jednakże dużo wcześniej podejmując współpracę ze znanym trójmiejskim klarnecistą Emilem Kowalskim a już w 2001 roku został zaproszony do występu w ramach Gdynia Summer Jazz Days.Od tego momentu jego kariera rozwija się w imponującym tempie.
W roku 2002 ukazuje się jego debiutancka płyta „Live Gdynia Summer Jazz Days 2001" będąca zapisem wyżej wymienionego koncertu z gościnnym udziałem saksofonisty Macieja Sikały.Do dnia dzisiejsza lista jego opublikowanych nagrań wynosi około trzydziestu pozycji w tym wiele nagrań autorskich, tj.:

2004 r. Jaskułke 3YO „Sugarfree"
2005 r. „Fill the Harmony Philharmonic"
2009 r. „Hong Kong"
2013 r. „Moments"
2014 r. „Sea"

Co oczywiste intensywna działalność nagraniowa jest wynikiem równie intensywnej działalności scenicznej, koncertuje na największych scenach muzycznych świata:

- w 2010 roku w ramach uroczystości upamiętniających 200 rocznicę urodzin Fryderyka Chopina występuje solo w słynnej Cornegie Hall w Nowym Jorku
- w ramach tego samego festiwalu występuje również na scenie Symphony Center w Chicago
- w tym samym roku występuje solo w równie znanej sali koncertowej International Performing Arts Center w Moskwie.

W czasie swojej działalności scenicznej współpracował między innymi z Urszulą Dudziak, Tomaszem Szukalskim, Januszem Muniakiem, Michałem Urbaniakiem, Piotrem Wojtasikiem oraz Zbigniewem Namysłowskim.Współpracował również z wieloma wybitnymi artystami z zagranicy.Są wśród nich takie nazwiska jak Franz Hautzinger, David Fiuczyński, Peter Cancura czy David Murray, z którym wziął udział w trasie koncertowej już w 2002 roku.
Jest autorem wielu projektów muzycznych, z których najbardziej znanym projektem jest

„Chopin na pięć fortepianów", którego premiera miała miejsce w Szanghaju w 2010 roku w ramach Światowej Wystawy Expo 2010.
Magister Jaskułke jest również bardzo aktywnym kompozytorem i na tym polu może się pochwalić wieloma sukcesami tj. ścieżki dźwiękowe do spektaklu „Trash Story" w reżyserii Eweliny Pietrowiak czy filmu Wojciecha Radtke inspirowanego twórczością Tadeusza Kantora "Popatrz! Życie nie istnieje tylko tutaj, ale da da, tam, tam!".
Od 2013 roku zajmuje się również działalnością pedagogiczną prowadząc wykłady w klasach fortepianu jazzowego oraz improwizacji i zespołów instrumentalnych w gdańskiej Akademii Muzycznej.
Jego działalność artystyczna i pedagogiczna przyniosła mu wiele nagród i wyróżnień.Najważniejsze z nich to:

2001 "Nadzieja Roku" miesięcznika "Jazz Forum"

2001 "Klucz do Kariery" - nagroda główna XXVII Pomorskiej
Jesieni Jazzowej

2002 Oscar Jazzowy - Grand Prix "Nadzieja Roku 2002"
Nagroda Stowarzyszenia Melomani w Łodzi

2006 Nagroda "Fryderyk" Polskiego Przemysłu Fonograficznego w kategorii "Jazzowy Album Roku" (płyta Zbigniewa Namysłowskiego "Assymetry")

2012 Nominacja do Pomorskiej Nagrody Artystycznej
za projekt "Chopin na pięć fortepianów"

Jest również beneficjentem wielu stypendiów m.in. w 2011 roku otrzymał Stypendium dla Twórców Kultury Miasta Sopot a w roku 2013 Stypendium dla Twórców Kultury Miasta Gdańsk.

OCENA PRACY DOKTORSKIEJ

Na pracę doktorską Pana magistra Sławomira Jaskułke pod tytułem:

„Improwizacja harmoniczna jako metoda kształtowania i rozwijania współczesnego języka improwizacji jazzowej na podstawie autorskich kompozycji"

składają się dzieło artystyczne zarejestrowane na nośniku elektronicznym wraz z jego opisem.

Dzieło artystyczne tworzy zbiór ośmiu kompozycji, z których siedem to kompozycje

doktoranta uzupełnione znanym standardem jazzowym, kompozycją Milesa Davisa „Blue In Green"

Utwory pojawiają się w następującej kolejności:

1. „Ever Never Green" –komp.Sławomir Jaskułke
2. „Bill Blues" –komp.Sławomir Jaskułke
3. „Known As 11" –komp.Sławomir Jaskułke
4. „Betonal" –komp.Sławomir Jaskułke
5. „Blue in Green –komp.Miles Davis
6. „Walz" –komp.Sławomir Jaskułke
7. „Bremen" –komp.Sławomir Jaskułke
8. „Chorale" –komp.Sławomir Jaskułke

Nagrania zostały dokonane w klasycznym dla muzyki jazzowej składzie jakim jest trio fortepianowe.Doktorantowi towarzyszą w sekcji rytmicznej kontrabasista Piotr Kułakowski oraz perkusista Tomasz Sowiński.Nagrań dokonano w studiu nagraniowym PPNT w Gdyni.Zapisu ścieżek dokonał Marcin Kowalczyk a za ostateczny kształt postprodukcji , czyli miks oraz mastering odpowiadał jeden z najwybitniejszych polskich realizatorów nagrań Tadeusz Mieczkowski.
Niestety brak w opisie płyty dat poszczególnych etapów pracy studyjnej,nagrania i postprodukcji.
Każdy piszący recenzje wyrabia sobie swój działania pracy pragnąc rzetelnie i obiektywnie oddać walory opisywanej pracy.Ja zawsze rozpoczynam od gruntownego przesłuchania materiału dźwiękowego.Akuratnie w przypadku pracy doktoranta Jaskułke miałem możliwość przesłuchania płyty w warunkach studyjnych i chcę podkreślić że od pierwszych dźwięków miałem ogromną radość z obcowania z tą płytą.
Jakość poszczególnych kompozycji, ich dobór,kolejność, sposób realizacji partii instrumentalnych , polot,współpraca muzyków,ten pozawerbalny sposób komunikacji który cechuje wybitnych instrumentalistów.Wszystkie te elementy składają się na bardzo spójny i ogromnie atrakcyjny obraz muzyczny.Myślę że wartym podkreślenia jest również fakt ogromnie pozytywnej energii płynącej z płyty.Muzyka doktoranta ewidentnie wpływa na poprawę nastroju i pozytywny stosunek do świata.Ta uwaga wydaje się być dziwna w kontekście recenzji pracy doktorskiej lecz w odczuciu piszącego recenzję rynek muzyczny dotkliwie cierpi na brak tego typu nagrań.
Doktorant pełniąc rolę lidera zespołu wywiązuje się z zadania w sposób wzorowy w pełni panując nad narracją muzyczną,imponując opanowaniem instrumentu oraz ogromną wiedzą harmoniczną i skalową co już jest bezpośrednio tematem niniejszej pracy doktorskiej.
Oczywiście rolą piszącego recenzję jest również opisanie słabszych fragmentów pracy lecz w tym wypadku trudno mi znaleźć jakiś słabszy element całego nagrania.
Moje uwagi dotyczą głównie realizacji partii zestawu perkusyjnego w ogólnym miksie.Momentami instrument ten jest trochę zbyt wysunięty w stosunku do partii kontrabasu (która z kolei czasami jest w proporcjach całości po prostu zbyt cicha).Tak dzieje się na przykład w utworze pierwszym „Ever Never Green".Również brzmienie werbla jest momentami „twarde" a cały zestaw perkusyjny brzmi jakby został poddany zbyt mocno działaniu tzw. kompresora dźwięku.Być może są to tylko moje odczucia,proszę jednakże pamiętać że płytę odsłuchiwałem w studio nagrań w doskonałych warunkach akustycznych.

Jedyną poważniejszą wadą nagrania jest wzbudzający się najprawdopodobniej tzw. „floor tom",czyli jeden z instrumentów zestawu perkusyjnego i zjawisko to jest obecne w każdym realizowanym przez trio fragmencie na całej płycie.Szczególnie dokuczliwe staje się w utworze „Known As 11" w okolicach 5 minuty i 48 sekundy w pięknej części wprowadzanej duetem fortepian-kontrabas i przejętej następnie przez zestaw perkusyjny.
Jednakże wady te są bardzo mało słyszalne i oczywiście kompletnie niewpływające na odbiór całości.
Jak już napisałem płyta jest znakomita i obfituje w wiele fragmentów na długo zapadających w pamięć słuchacza.
Bardzo pogodny temat „Ever never Green", gdzieś w odległy sposób nawiązujący do prostych pieśni folkowych o ogromnym ładunku pozytywnej energii. Znakomita kompozycja „Betonal" w zgodzie z tytułem nawiązująca do bitonalności ze świetną częścią drugą wprowadzaną przez fortepian, pełną nawiązań do muzyki klasycznej gdzie momentami fortepian barwą swoją łudząco przypomina brzmienie pizzicato skrzypiec.
Piękna, bardzo nastrojowa i wyrafinowana harmonicznie wersja utworu „Blue In Green", wyjątkowo realizowana przez fortepian solo.
W dużej części rozgrywany swobodnie utwór „Bremen" czy najpiękniejsza dla piszącego recenzję kompozycja „Chorale" zamykająca cały zbiór (gdzie niestety w najlepszym fragmencie kompozycji około 3 minuty nagrania ujawnia się wspomniane wcześniej dudnienie) to wszystko fragmenty muzyczne, które najmocniej zapadły mi w pamięć i które sprawiają, że sięgam po to nagranie z wielką radością i z pewnością płyta ta będzie jeszcze wielokrotnie gościć w moim odtwarzaczu.
Poszczególne kompozycje zostały opisane w dołączonej części pisemnej pracy, na którą składa się pięć rozdziałów dodatkowo uzupełnionych opisem dzieła artystycznego, spisem treści, wstępem a w części końcowej podsumowaniem, bibliografią oraz słownikiem wybranych terminów i pojęć.
W rozdziale pierwszym doktorant przedstawia w skrócie rys historyczny pianistyki jazzowej z wyróżnieniem najwybitniejszych przedstawicieli gatunku.W tym rozdziale na stronie dziesiątej wers piętnasty czytamy „Sekcje skupiały się na tworzeniu jednostajnych podkładów pod improwizowane partie elektronicznych instrumentów dętych".Opisując wczesne lata siedemdziesiąte autor pewnikiem miał na myśli zelektryfikowane akustyczne instrumenty dęte, czego dobitnym przykładem jest sekcja dęta braci Brecker, czyli kultowy zespół Brecker Brothers, jako że w tamtych czasach elektroniczne instrumenty dęte tj.EWI, –czyli z języka angielskiego Electric Wind Instrument praktycznie nie istniały.Protoplasta elektronicznych instrumentów dętych Lyricon pojawił się na rynku właśnie na początku lat siedemdziesiątych jednakże jego udział w profesjonalnym rynku muzycznym był znikomy.
W opinii piszącego recenzję przy okazji przedstawiania głównych pianistów ery „fusion jazzu" zauważalny jest brak nazwiska Joe Zawinula, którego wpływ na scenę muzyczną jest mocno odczuwalny do dnia dzisiejszego.
Rozdział drugi wypełnia opis struktur harmonicznych będących punktem wyjścia do kształtowania improwizacji harmonicznej.Sam rozdział mógłby służyć jako swoisty skrypt do nauki metod tworzenia struktur harmonicznych.Przykładem niech będzie znakomity podrozdział „Struktury skalowe i modalne" zamieszczony na stronie 29 czy podrozdział „Kolorystyka" ze strony 39 zawierający świetne przykłady kolorystycznych struktur harmonicznych.
W tym rozdziale na stronie piętnastej, wers szesnasty doktorant pisze mocno ryzykowne zdanie „W harmonii jazzowej nie obowiązują zasady podobne do tych panujących w muzyce klasycznej".Rozumiem, że autor ma na myśli zasady harmonii klasycznej, jako takiej, jako że wszelkie zakazy podane przez autora w dalszej części tej wypowiedzi tj.równoległe kwinty czy oktawy czy zakazane następstwa akordów zostały, co oczywiste, już dawno i to dużo wcześniej od improwizujących muzyków jazzowych w takim samym stopniu złamane przez kompozytorów klasycznych.

W tym samym rozdziale na stronie 42, wers 4 doktorant pisze „W muzyce jazzowej bitonalność jest środkiem niezwykle rzadko stosowanym".Moim zdaniem szczególnie w aktualnej działalności kompozytorów i instrumentalistów jazzowych bitonalność jest stosunkowo często spotykana, jako efekt poszukiwań nowych doznań kolorystycznych i poszerzenia technik improwizacyjnych oraz jako wynik wpływu muzyki klasycznej na muzykę jazzową, co ma głównie odzwierciedlenie wśród muzyków, a w szczególności pianistów reprezentujących nasz kontynent.Sam doktorant przedstawia zjawisko prowadzenia dwóch tonacji równocześnie w utworze „Betonal", który w oczywisty sposób tytułem swym nawiązuje do wyżej wymienionej techniki.
Rozdziałem w pełni omawiającym temat dysertacji jest rozdział trzeci, w którym doktorant przedstawia wykorzystanie struktur harmonicznych w poszczególnych kompozycjach płyty.
Zawiera on ogromne ilości znakomitych przykładów różnych schematów harmonicznych, podanych zarówno w postaci zapisu nutowego jak i w postaci symboli harmonicznych.Chyba najlepszym przykładem wartości tego rozdziału jest zamieszczony na stronie 69 wykaz zmian harmonicznych zastosowanych przez doktoranta w kompozycji „Blue In Green" dosłownie tak po takcie!.
Równie znakomite przykłady znajdziemy na stronach numer 55 do 57 gdzie autor podaje modyfikacje schematu harmonicznego bluesa jazzowe zastosowane prze wybitnych improwizatorów jazzowych czy na stronach 86-87 gdzie omawiając utwór „Bremen" autor przedstawia zestawienie akordów wraz z opisem przynależnych skal.
W rozdziale czwartym doktorant przedstawia metody kształtowania i rozwijania improwizacji harmonicznej na podstawie transkrypcji fragmentów improwizacji wybranych z poszczególnych kompozycji.
Całość części opisowej pracy kończy rozdział piąty, w którym magister Jaskułke dokonuje analizy budowy formalnej utworów oraz pozostałych elementów kompozycyjnych i wykonawczych tj. rytmika, artykulacja czy frazowanie.
W tym rozdziale na stronie 130, wers 15 magister Jaskułke pisze „Zazwyczaj rytmika utworu i timing melodyki improwizacji zaleca się wykonywać w time opóźnionym", co jest częściową prawdą biorąc pod uwagę obecne poszukiwania improwizatorów gdzie eksploracja rytmu jest wyjątkowo atrakcyjnym obszarem i gdzie sposób prowadzenia narracji polegający m.in. na nakładaniu na siebie różnych pulsacji jest na porządku dziennym (vide Robert Glasper czy jego współpracownik Chris Dave).
Od strony redakcyjnej praca wygląda znakomicie.Ilość zamieszczonych przykładów nutowych wręcz przygniata a równocześnie nie ma to w ogóle wpływu na czytelność pracy czy estetykę całości.Z pewnością wymagało to dużego nakładu pracy i jedynym mankamentem w opinii piszącego recenzję jest zagospodarowania przestrzeni strony głównej, wprowadzającej poszczególne rozdziały.
Przypisy zostały użyte prawidłowo i zasadnie.
Autor prowadzi swoją wypowiedź bardzo kompetentnie imponując przy tym usystematyzowaniem poszczególnych zagadnień, czego dobrym przykładem jest zawartość stron kończących rozdział piąty (str. 135 do 142.) gdzie omawiając frazowanie, niezwykle istotny element każdej improwizacji jazzowej przedstawia bardzo klarownie techniki call and response, overlapping, pracę motywiczną, pracę rytmiczną czy wreszcie zagęszczanie faktury.Ten pełen konkretnych przykładów nutowych podrozdział to kolejny fragment pracy doktoranta, który z powodzeniem może zostać wykorzystany w procesie edukacji młodych adeptów sztuki improwizacji jazzowej.
Chciałbym zaznaczyć, że dane mi było napisać recenzje do kilkunastu prac doktorskich i praca magistra Jaskułke w moim prywatnym rankingu prac plasuje się absolutnie na czołowej pozycji.Jedyne braki, jakie udało mi się znaleźć to brak tłumaczenia niektórych pojęć przykładowo „groove" na stronie dziesiątej, podczas gdy inne pojęcia znajdziemy w słowniku pojęć, jednakże bez odniesienia się do nich w samej treści pracy (np.na stronie numer 31 pojęcie „voicing") a jeszcze inne pojęcia tłumaczy autor w przypisach, czego

przykładem niech będzie pojęcie „chorus" zamieszczone na stronie numer 50.
Z pewnością znakomitym pomysłem było zamieszczenie słownika wybranych terminów i pojęć a osobiście żałuję, że autor nie pokusił się o zamieszczenie kompletnego zapisu nutowego poszczególnych kompozycji, tym bardziej że sam dosyć skrupulatnie omawia ich budowę formalną przedstawiając następstwa poszczególnych części, ich metrum, ilość taktów i in.W tym kontekście zapis nutowy kompozycji z pewnością przyczyniłby się do wzrostu wartości całej pracy.
Te usterki nie mają żadnego wpływu na zawartość merytoryczną pracy, którą, jak już pisałem wcześniej, oceniam bardzo wysoko i chciałbym również dodać ze analiza poszczególnych przykładów nutowych dała mi prywatnie ogromnie dużo radości i satysfakcji.

Konkluzja

Magister Sławomir Jaskułke jest przedstawicielem młodego pokolenia pianistyki jazzowej.Wraz z takimi muzykami jak Marcin Wasilewski, Piotr Wyleżoł czy Michał Tokaj przeniósł jakość polskiej pianistyki jazzowej na zupełnie nowy poziom.Słuchając jego wykonań zamieszczonych na niniejszej płycie odnoszę nieodparte wrażenie, że jest to muzyk, dla którego wszelkie elementy stanowiące o trudności wykonawczej utworu, t.j. zmiany metrum (kompozycja „Know As 11"), wieloczęściowość (kompozycja „Walz") czy niewygodne zmiany harmoniczne lub tonacje nie stanowią żadnego problemu.W każdym wypadku jego narracja jest niezachwiana, pełna polotu i zarazem bardzo osobista, doskonale przy tym obrazując ogromną wiedzę harmoniczną i skalową doktoranta.Czytając jego wypowiedzi nabieram przekonania, że jest to artysta kompletny, któremu nieobce są zarówno najbardziej zawiłe obszary dotyczące improwizacji jazzowej jak również elementy i techniki składające się na język muzyczny muzyka klasycznego.
Dodatkowo meritum pracy stanowiące o improwizacji harmonicznej w znacznym stopniu pokrywa się z moimi osobistymi wynikami obserwacji i badań.Poszerzając bazę technik improwizatorskich dotarłem do rejonów, w których improwizacja harmoniczna jawi się, jako wyjątkowo atrakcyjna ze względu na doskonałą spójność z oryginalnym szkieletem harmonicznym danej kompozycji i przez to wybitnie podnosząca selektywność wypowiedzi improwizatora.
Doktorant Jaskułke te wnioski przedstawił w sposób wyjątkowo klarowny i kompetentny rozwiązując tym samym tezę zawartą w tytule pracy.
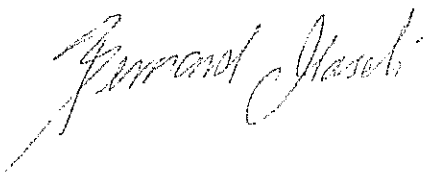
W tym świetle pracę mgra Sławomira Jaskułke uważam za ważną i spełniającą wymagania art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 14.03.2003 roku.
Pracę doktorską Pana mgr Sławomira Jaskułke przyjmuję i konsekwentnie wnioskuję o jej publiczną prezentację.